

Ο ΝΕΟΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ

Τὸ ἱστορικὸν τῆς ἀποχωρήσεως τῆς Γερμανικῆς ἀντιπροσωπείας ἐκ τῆς διασκεύης τοῦ ἀφοπλισμοῦ καὶ ἐκ τῆς ΚΤΕ ἐκδηλωθείσης ἀνεργῶς πλέον τῆς ριζικῆς διαφωνίας τῆς πρὸς τὰς λοιπὰς μεγάλας Δυνάμεις. Δὲν ἀποκρύπτεται ὅτι ἡ ἀπόφασίς αὕτη ἐκίνασεν εἰς τὴν Εὐρώπῃν περίθετον ὁμοίαν μὲ ἀκείνην πού προηγήθη τοῦ πανευρωπαϊκοῦ πολέμου.

Ἡ γενικὴ ἐντύπωσις εἰς ὅλας τὰς πρωτευούσας τῆς Κεντρικῆς Εὐρώπης ὑπῆρξε τεραστία. Ἰδικιτέρως ζωνηρὰ εἶνε ἡ ἐκ τούτου συγκίνησις εἰς τὴν Γαλλίαν. Ὁ Γαλλικὸς τύπος τεντίζων τὰς εὐδύνας τῆς Γερμανικῆς ἐκφράζει τὴν ἐλπίδα ὅτι οἱ λαοὶ δὲν θὰ συχωρήσουν τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Ράιχσταχ, καὶ ὅτι διὰ τοῦ γεγονότος τούτου θὰ στερωθῇ ἐτι μάλλον ἡ ἔνωσις Γαλλίας, Ἀγγλίας καὶ Ἡνωμένων Πολιτειῶν πρὸς ἀποτροπὴν παντὸς νέου κινδύνου, ὅστις ἀπειλεῖ τὴν ἀνθρωπότητα ὅλην.

Εἶνε θλιβερὸν ὅτι ὕστερα ἀπὸ τόσα παθήματα καὶ τόσας συμφορὰς τὰς ὁποίας συνεσώρευσε εἰς τὸν κόσμον ἡ τελευταία μεγάλη αἱματωχευσιὰ οἱ κρατικαὶ ὀργανισμοὶ δὲν ἐπηρεάσθησαν ἀπὸ τὸ ἀνθρωπιστικὸν πνεῦμα, τὸ ὁποῖον τόσον ζωνηρὸν ἔπνευσε μετὰ τὸν μεγάλον πόλεμον, ἀλλ' ἐξακολουθοῦν νὰ τρέφονται μὲ τὰς ἀντιλήψεις καὶ τὴν νεοτροπίαν τοῦ κακοῦ παρελθόντος.

Πάρωται τάχα ὁ κόσμος νὰ ὑποστῇ νέας δοκιμασίας;

Καὶ ποῦ θὰ καταλήξωμεν, εἰάν ἡ θύελλα τὴν ὁποίαν πάντες φοβοῦνται, ἀλλὰ καὶ πάντες προστοιμάζουσι ἐκρωγῆ φοβηρωτέρῃ πάντως τῆς τελευταίως προηγηθείσης; Ποῦ ἀλλοῦ παρὰ εἰς τὸν ὄλεθρον καὶ εἰς τὴν καταστροφὴν.

Ἐλπίσωμεν ἐν τούτοις ὅτι ὁ καλὸς Θεὸς τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης θὰ ἀποτρέψῃ τὰς συμφορὰς ταύτας. Ἐλπίσωμεν ὅτι ἔστω καὶ τὴν τελευταίαν στιγμὴν οἱ ἰσχυροὶ τῆς γῆς θὰ συναισθανθῶν τὴν κλήσιν τῶν καὶ δὲν θὰ ὠθήσουν τὰ πράγματα μέχρι τῆς ὀριστικῆς ρήξεως καὶ τῆς ἐνόπλου δρασσεως, ἀλλ' ὅτι ὁ νέος κίνδυνος κατὰ τῆς παγκοσμίου γαλήνης θὰ ἐξυπνήσῃ τοὺς ληθαργουμένους καὶ τοὺς ἀπερροφημένους ἀπὸ διαφόρους ἑγωιστικὰς βλέψεις καὶ ἄλλας στενάς ἀντιλήψεις ἵνα συντονίσουν τὰς ἀνεργείας τῶν εἰς τὴν πρόσληψιν καὶ ἀποτροπὴν τῆς ἐπικειμένου ὀλέθρου. Αὕτη εἶνε ἡ εὐκρινὴς εὐχή ὅλων, ἡ ὁποία ἐξέρχεται ἀπὸ τὴν καρδίαν τῶν. Καὶ κάθε ἄλλην ἰδέαν ἀντιτιθεμένην πρὸς τὴν εὐχὴν ταύτην καὶ ἐξέπτουσαν παραφόρους ὁρμάς ὁ κόσμος δὲν δύναται παρὰ νὰ τὴν ἀποδοκιμάσῃ μετὰ φρίκης καὶ ἀπετροπισμοῦ.

ΔΙΑΨΕΥΣΙΣ

Ὁ κ. Πρωθυπουργὸς διέψευσεν τὴν πληροφορίαν, ὅτι ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Μάξιμος πρόκειται νὰ ὑπεβάλλῃ παραίτησιν, καθὼς ἐπίσης ὅτι ἡ κυβέρνησις σκοπεῖ τὴν διενέργειαν ἐκλογῶν.

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑ

ΠΡΟΣ ΤΙΣ ΜΗΤΕΡΕΣ

Ἡ σημερινή μου διατριβὴ εἶχε μὴ φωνὴ διαμαρτυρίας γὰρ τίς μητέρες ἀκείναις εἰ ὅποτε ἀπὸ κλαίως ἐννοουμένην μητρικὴν ἀγάπην, φεύγουσι ἀπ' τὸ προσωριμὸν τὸν καὶ νεμίζουσι ὅτι τὰ παιδιὰ εἶναι κτημά τους, ἐνῶ ὁ σκοπὸς τῆς τεκνοποιίας εἶναι νὰ κερμάξουν ὄντα πού νὰ μποροῦν ἔσαν μεγαλώσουν νὰ ζήσουν ἀνεξάρτητα ἀπ' τοὺς γονεῖς καὶ ὅχι νὰ εἶναι ἀ ἀπίστοια ἀπ' αὐτοὺς.

Ἐκείναι εἰ ὅποτε θὰ διανορθώσουν τὸ χαρακτῆρα τοῦ παιδιοῦ εἶναι κυρίως οἱ γονεῖς καὶ πρὸ πάντων ἡ μητέρα. Αὕτη θέτει τίς πρώτες βάζεις ἐπὶ τὴν διάπλασιν τοῦ χαρακτῆρα. Αὕτη κυρίως ἐπιδρᾷ ἐπὶ τὸ παιδί καὶ ὅταν ἀναπτυχθῇ λιγάκι παίρνει μέρος καὶ ὁ πατέρης καὶ βραδύτερον τὸ σχολεῖον καὶ οἱ ἄλλοι παράγοντες. Δυστυχῶς ὅμως εἰ μητέρες δὲν εἶναι ὅσοι θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι μορφωμένες. Μιὰ μητέρα π. χ. γιὰ νὰ μὴ τιμωρηθῇ τὸ παιδί τῆς γιὰτι βράδωνε νὰ ἔρθῃ ἐπὶ τὸ σχολεῖο θέλησε νὰ δικαιολογῆσῃ τὴν βραδύτητα τοῦ παιδιοῦ τῆς ἰσχυρίζουμένη διάφορα σοφίσματα ἐν συνεννοήσει μὲ τὸ παιδί τῆς. Ὁ ἐλέησε δελαζή νὰ τὸ συνήθισῃ τὴν ἀ ἀξία ἀντὶ νὰ τὸ δῇ νὰ κλαίῃ καὶ ἔτσι γίνεται αἰτία νὰ δημιουργηθῶν ἐπὶ παιδί ελαττώματα πού θὰ καταπνίγονταν μὲ μεγάλη εὐκολία ἐν τῇ γενέσει τῶν. Ἀνημόνησε πὸς ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ συνήθισῃ τὸ παιδί ἐπὶ τὴν φιλαλήθειαν, ἐπὶ τὴν εὐκρίνειαν, ἐπὶ τὴν ἀξιοπρέπειαν κλπ. Ἀνημόνησε πὸς ὅπως ἀγγειπνὸς ἐπὶ προσέφαλε γιὰ τὴν ὑγείαν ὅσον εἶναι ἀρρωστοῦ εἶται πρὸς νὰ θυσιάζεσθαι γιὰ τὸν χαρακτῆρα ὅταν δείχνῃ ἐπιμονή, ἢ τάσιν πρὸς τὸ ψέμμα ἔστω καὶ ὅταν τὸ βλέπῃ νὰ λυπάται, νὰ κλαίῃ, νὰ πονῇ κτλ.

Ἐὰν ἡ μητέρα ὡς τὸ δωδέκατο χρόνον δὲ γεμίσῃ τὴν ψυχὴν τοῦ παιδιοῦ μὲ συναισθηματικὰ τιμῆς καὶ ἀξιοπροπέας, εἰάν δὲ δυναμώσῃ τὸ ἠθικὸν σθένος ὅστε νὰ μὴ προσβάλλεται ἐπὶ νοσηρὰ παραδείγματα, εἰάν δὲν χαρίζῃ τὴν ψυχὴν τὴν ἀποστροφή πρὸς τὸ ψέμμα καὶ ἐπὶ ὄλο, τότε θὰ συντριβῇ καὶ θὰ διασπαρῇ. Στὰ λίγα αὐτὰ λόγια εἶναι ὅλα τὰ μητρικὰ καθήκοντα. Δυστυχῶς ἡ μητέρα φροντίζει σχεδὸν πάντοτε πὸς νὰ μὴ κρυολογήσῃ τὸ παιδί τῆς, πὸς νὰ μὴ τὸ πα-

τήσῃ κανένα ἀμάξι, πὸς νὰ μὴ τὸ δείρῃ κανένα καὶ δὲν φροντίζει νὰ χαράξῃ ἐπὶ τὴν ψυχὴν τοῦ τῆς ἀρετῆς πού πρέπει.

Ἄλλὰ ὅ; μὴ δίνουμε τόσῃ ἐξίκασιν ἐπὶ τῇ μητέρ, γιὰτι γιὰ νὰ γίνῃ ἓνα παιδί καλὸ ἐπὶ ἐαυτοῦ τοῦ, ἐπὶ τὴν οἰκογένειαν καὶ ἐπὶ τὴν κοινωνίαν δὲν χρειάζεται μόνον καλὴ ἀνατροφή, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχῃ μέσα του καὶ καλὸ ὀλικὸ ἀπάνω ἐπὶ ὁποῖο θὰ δημιουργήσῃμε. Τέτοιο ὀλικὸ δὲ ὑπάρχει ἐπὶ ὅλα τὰ παιδιὰ, ὅ; ἀλλὰ πολὺ καὶ ὅ; ἀλλὰ λίγο, ἀπὸ τὴν ἐξέτασιν: δὲ ἐξαρτᾶται ἡ ἀνάπτυξις τοῦ. Ὁ ἀνδρῶπος ἐπὶ πρῶτα χρόνια γιὰ νὰ ἐξασφαλισθῇ ἀπὸ τὰ ἄγρια θηρία καὶ τοὺς ὁμοίους του μεταχειρίζεσθαι τὸ ὄλο, ἔταν σκληρὸς καὶ σκέτωσε. Τὸ ψυχικὸ αὐτὸ ὀδίωμα τὸ κληρονόμησαν κατόπιν καὶ οἱ μετέπειτα ἀνθρώποι. Ἐρχεται ὅμως κατόπιν ὁ ἰουτισμὸς, ἡ φιλοσοφία, ἡ θρησκεία καὶ ἐξημερώνει τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ἔτσι μπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς ὅτι σήμερ ὁ ἀνδρῶπος εἶνε χρισμένος μὲ τὴν ἀρετὴν, ἀλλὰ εἶναι ἐπιπόλαια χρισμένος γιὰ νὰ μολίς βρεθῇ πάλι ἐπὶ βάρβαρο περιβάλλον θὰ ἀγριέψῃ, θὰ πέσῃ ἡ ἡμερότητα καὶ θὰ φανοῦν οἱ ἄγριαι διαθέσεις πού τοῦ εἶναι βλαβερὰ χαραγμένες. Ὁ Ἀρμετανοὺς π. χ. λένε ὅτι μικρὸς ἠδύχερισται ἐπὶ τρυπᾷ μυγίτες, κατόπιν ἠδύχερισται νὰ φονεύῃ ἀνθρώπους. Ἐπιπίσης κάποιος κατάδικος ἔλεγε: εἰάν εἰ γονεῖς μου μὲ τιμωροῦσαν τὸ καιρὸ πού ἐβγάζα τὰ μάτια τῶν πουλιῶν δὲ θάρχθιμουνα τώρα ἐπὶ τὴν καρμηνίαν.

Ἀτὰ λοιπὸν τὰ παραδείγματα καὶ ἄλλα ἀκόμα μας δείχνουν πὸς εἶναι δυνατόν νὰ ἀναπτυχθῶν κακὰ ἐνοστικὰ πού κοιμοῦνται βαθεῖα ἐπὶ κύτταρα τοῦ ἐγκεφαλοῦ καὶ αὐτὰ τὰ ἐμποδία κάνουν τὴν ἀγαθὴν δυσκολὴ καὶ ἐπὶ τῇ μητέρῃ καὶ ἐπὶ τοῦ δασκάλου.

Προμηθεὺς

Αἱ ΣΥΝΕΝΝΟΗΣΕΙΣ ΔΙΑ ΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟΝ ΧΡΕΟΣ

Αἱ τελευταῖαι ἐκ Λονδίνου πληροφορίες ἀναφέρουν ὅτι αἱ ἔμμεσοι συνεννοήσεις τοῦ ἐν Λονδίῳ πρεσβευτοῦ κ. Κακλαμάνου μετὰ τῶν ὀμίλων τῶν ὁμολογιούχων διὰ τὴν ῥύθμισιν

ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Ἡ ΕΙΚΟΣΤῆ πρώτη ἐπέτειος τῆς εἰσόδου τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ εἰς τὴν Μακεδονικὴν πρωτεύουσαν, ἐπανσφέρει εἰς τὴν μνήμην ὅλων τῶν Ἑλλήνων τὰς εὐτυχεῖς ἐκεῖνας ἡμέρας, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ νεολαία τῆς χώρας, ἐμπνευσμένη ἀπὸ τὸν ἀγνότερον, τὸν δημιουργικώτερον ἔθνικὸν ἐνθουσιασμόν, εἶχεν ἐξορμήσει εἰς τὸν μεγάλον ἀγῶνα διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν ὁπεδούλων ἀδελφῶν τὰς εὐτυχεῖς ἡμέρας, κατὰ τὰς ὁποίας ἐλάκνηρος ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς, ἠνωμένως, ἀδιάσπαστος, παρηκολούθει μὲ ἀγωνίαν τὴν προέλασιν τῶν Ἑλληνικῶν στρατευμάτων καὶ δὲν ἐπρόφθικεν νὰ πανηγυρίσῃ τὰς μεγάλας νίκαις, πού ἀνηγγέλλοντο ἀπὸ τὸ μέτωπον.

Ἡ εἰσόδος τῶν Ἑλληνικῶν στρατευμάτων εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, ἀπέτέλεσε τὴν πρώτην σημαντικὴν ἐπίστασιν τῶν νικῶν αὐτῶν, τὴν πρώτην καθιέρωσιν τῆς νέας μεγάλης Ἑλλάδος. Τὸ πνεῦμα τῶν ἡμερῶν ἐκεῖνων, πνεῦμα γενναίφρονος καὶ δημιουργικοῦ ἔθνικοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἀπολύτου ἀδελφώσεως ὅλων τῶν Ἑλλήνων, δὲν θὰ ἔπρεπε ποτὲ νὰ εἶχε παύσει ἐμπνεῖν τὸν Ἑλληνικὸν Λαόν. Διότι ἡ χώρα μας ἔχει τόσον ἀπόλυτον ἀνάγκην αὐτοῦ κατὰ τὴν περίθετον τῶν εἰρημικῶν τῆς ἀγῶνων, ὅσον καὶ κατὰ τὴν λήξεσιν τῆς τῶν πολεμικῶν ἀγῶνων.

τοῦ ἑξωτερικοῦ δημοσίου χρέους, συνεχίζονται μὲ ἐλπίδας συντάμου εὐδοκώσεως τῶν.

Ἄφριον ὁ κ. Κακλαμάνος ἐπρόκειτο νὰ ἔχῃ γέναν συνάντησιν μετὰ τῶν ἐκπρεσσωπώντων τοὺς ὀμίλους τῶν ὁμολογιούχων.

Ἐπὶ τὴν προεδρείαν τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ, καὶ συμμετοχῇ τῶν ἀρμοδιῶν ὑπουργῶν καὶ τοῦ γεν. διευθυντοῦ τοῦ Δημοσ. Λογιστικοῦ, συνεκροτήθη σύσκεψις διὰ τὸ ἑξωτερικὸν χρέος, οὐδὲν ὅμως σχετικὸν ἀνεκινώθη.

Ἡ ἹΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΛΕΣΒΟΥ

ΑΠΟ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΑΤΩΝ ΜΕΧΡΙ ΤΩΝ ΚΑΘ' ΗΜΑΣ ΧΡΟΝΩΝ

ΑΡΙΣΤΗ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΜΕΛΕΤΗ ΤΟΥ κ. Π. Ν. ΠΑΠΑ

ΙΑ'.
Ἐξ Αἰγύπτου δὲ ἰσαχθεῖσα ἡ Ἴλις ἐν Μυτιλήνῃ (ἄηλιος μέγας Σάραπτις) (Πελασγία, Ἑυάκκος) καὶ ὁ Σάραπτις ἐν Μυτιλήνῃ καὶ Μηθύμνῃ (σύνοδος Σαραπαστῶν) καὶ ἐκεῖ τὴν «μεγάλα Σαραπείαν» Ἡρώετιμώμενοι παλαιότατα ἦσαν ὁ Τίνταλος (μὲ ἱερὸν ἐν Πολίῳ) καὶ ὁ Λαμπέτος, Λεπτύμνως σύζυγος τῆς Μηθύμνης, Πιλαμίδης, Τριμβήλος, ὡς καὶ ἀπειροὶ ἄλλαι θεότητες. Θρησκευτικὰ δὲ θέσμιαι ἀναφέρονται πλεῖστα ὡς αἱ γυναικεῖαι ἀπαννουχίδες ἐν Μηθύμνῃ, αἱ ἀπὸ ἀμπελιειδῶν ὀδοῦται τῆς Μηθύμνης καὶ Ἑρεσσῶ, αἱ «μεσοστρεφονίαι» κ. ἄ.

στε νὰ λέγηται «παρὰ Λεσβίου» πρῶτον ἡ γυνὴ ἐπαθε». Ἡ Μηθύμνα μάλιστα, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι μόνον ἐπὶ κατακεῖσθαι καὶ πίνειν, ἐγινώριζον, εἶχον πληρωθῇ μιστροπῶν τὰς ὁποίας ἐτύεινος Κλεομένης ἐξελλόθησε διὰ καταπνίγματος (Ἀθήναιος 442).

2) Ὁμοφυλοφιλία μεταξὺ τῶν γυναικῶν ὅστε αἱ μὲν Ἀσεβίδες νὰ ἀποκλήθωσιν «ἀρρονοποιοί, γυνοὶ εἰς πληροῦσθαι ὅσπερ ἄνδρες» (Λεωνικ. Ἐταρ. ἀτλ. 5, καὶ ἰδίας ἡ Σαρπεία (masaia Sar ho), πλερ' Ὁρατίῳ, Ἀὐ ωνίῳ κλπ), «λεσβίαι» δὲ νὰ σημαίῃ «παρανόμος, πλησιάζει».

(οχολ. Ἀριστοφ. Βάτρε, 1335).

3) Αἰδοιστολισμὸς ὅστε παρομοιωθῶν νὰ σημαίῃ «λεσβίαι» ἀσχυρῶς μολῶναι τὸ στόμα». (Ἄϊλως Διον.) καὶ «λεσβίαι» πρὸς ἄνδρα στοματεύειν. (Ἡσχυλ.). Χωρὶς νὰ ἔχουν τὴν εὐρύτητα ἡν εἰς αὐτὰς προσέδωκεν ἡ ἀττικὴ κομωδία καὶ οἱ γραμματικοί, φαίνεται ὅτι αἱ ἀνωτέρως πληροφορηθῶνται πάντως τῆς πραγματικότητος καὶ οἱ ὑπῆρξε τὸ αὐτῆς τῆς πράξεως κατὰστάσις, ἴσως ἀποτέλεσμα ἀσιατικῶν ἐπιδράσεων.

Βυζαντινοὶ χρόνοι.— Τῶν πρῶτων βυζαντινῶν χρόνων μόνον λαίψανον ὑπέδειξε, πλην τῶν ἐκκλησιαστικῶν, ἐπιγραφῇ ἐν Μεσοτάτῳ (Corp. Inser. Lat. 141996—141927) ἀναγομένη εἰς

τὴν βυσιλείαν τῶν Κωνσταντίνων Α' καὶ Β' καὶ τοῦ Κωνσταντίνου (324—350). Ἡ ἱστορία τῶν ἐφεξῆς χρόνων βρίθμι ἐπιδρῶν. Ἐλενητῆ θῆ τὸ πρῶτον ἡ νῆσος ὑπὸ τῶν Σκυθῶν (376), ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ ἐπὶ 400 Β. ἰνδάλων ἀιχαλωτῶν τοῦ Βελισσαρίου, ἀποστελλεμένων εἰς τὰς Ἀν. Ἐπερχίας καὶ στασιασίντων αὐτοῦ κατὰ τὸν πλοῖον (Προκοπ. Βινδ. Β'. 14). Τῷ 789 ἐπέδραμον Σλάβοι, τὸ δὲ 821—822 ἐπὶ κατὰ τοῦ Μιχαὴλ Β' Τραυλοῦ ἀγωνισθῆναι. Ὁμοίως ὁ ἕκτομος ἄγων εὐτοε στίφη Αἰγυπτιῶν, Ἀράβων, Ἰνδῶν Κανταίων, Οἰωνῶν, Περσῶν καὶ Σλάβων, κατέκτησεν ἐπὶ βεραχ τὴν Μυτιλήνην καταγετήσας αὐ

τὴν ὀρητήριον τῶν μετέπειτα ἐπιχειρησεῶν τοῦ (Κίνγαμ. Ζ'. 3. Συνεχ. Θεοφ. Β'. 13). Τὸ 851 περίπου ἐπέδραμον Σαρακηνοὶ πειραταὶ ὑπὸ τινὰ Νίσιφιν, ἀιχαλωτῶντες καὶ Θεοκτίστην τὴν Λεσβίαν, τῷ 864 οἱ Ρῶσοι καὶ τῷ 881 καὶ πάλιν Σαρακηνοὶ ὑπὸ τὸν Σαῖντ ἐμίρη τῆς Κρήτης, διώκοντες τὸν εἰς Ζάμον βυζαντινὸν στόλον. Τῷ 1027 ἐγένετο δευτέρως ρωσικὴ ἐπιδρομή, μεθ' ἧν ἡ τοῦ Τζαχά (1092) γαμβροῦ τοῦ σουλτάνου τοῦ Ἰκονίου Κιλίτζ Ἀρσλάν. Οὗτος κυριεύσας τὰς Κλαζομενὰς καὶ Φωκαίαν, ἐπέτυχεν δι' ἀπειλῶν τὴν ἀποχώρησιν τοῦ κευράτερος τῆς νῆσου Ἀλωποῦ καὶ κατέλιθε τὴν νῆσον, πλην τῆς Μηθύμνης, ἐγκαίρως ὀχυρωθείσης ὑπὸ τοῦ Ἀλεξίου Α. Κομνηνοῦ. Ἐξεδίωξεν αὐτὸν ὁ Κωνσταντίνος Δαλασσηνός, ἀλλ' ἀνέκτησε καὶ πάλιν τὴν Μυτιλήνην ὁ Τζαχὰς ἐπωφεληθεὶς τῶν ἀλλαγῶν περισπασμῶν τοῦ Βυζαντίου καὶ κατέστησε φρουρεσυχόν τὸν ἀδελφὸν του Γαλαβάττην.

(Ἔχει συνέχεια)

